



ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Το πείσμα του γάλλου καλλιτέχνου

Μετά τό γαλλογερμανικό πόλεμο τον 1870, που τόσο στοιχίστηκε τον Γάλλο πούς Γάλλους, μια Γερμανική έταιρεια παράγγειλε στον Γάλλο καλλιτέχνη Καρόλο Μπιλέετ, την προτομή τού πρίγκιπος Δαβίδου της Πομπούνας. Ο Μπιλέετ δώρος δέν ήθελε, με κανένα τρόπο, ν' αναλάβῃ την έργασία αυτή, από πεισμα πρός τούς έχορους της πομπούνας του, Γερμανίους. «Επιδή δώρος και οι πεισταί του έπεισαν, τούς είπε τέλος...»

- Η προτομή πού μοι ξέπειται θά σας στοιχίστηκε πολύ άκριβά;
- Πεισταί πότε θέλετε; φύτεσαν τότε οι δύργωσοι Γερμανοί.
- Πέπτετε δισεπατομόνια φράγκο! άπαντης ξηρά δο καλλιτέχνη...

Φυσάει, κατόπιν αδυτού οι Γερμανοί έφυγαν θυμωμένοι. Γιατί διάλυσαν τα διπλαίς ξητούδες για την προτομή τό ποσόν το δύτιο πλήρωσε μετά τον πόλεμο ή Γαλλία στούς Γερμανούς όσες διαποζημώσαντο!...

Ο Κορτές και ο Βασιλεύς του

Όσαν δικαστητής τον Μεξικού Θερινάνδος Κορτές διπλέστερψε στην Ισπανία δεν έπειτα διπλές τόν βασιλέας του με τις τιμές διπλαίς δικαιούντο να περιμένουν.

Βλέποντας διπλά δικάρολος διοικεί τον καλούμενο καθηγάρη τού ταύτης τού πολιτικής τού πολιτικής, και παροιμιασθέντας έφεντα ένθιτον τον διάχριστον γνωμόνος.

— Ποιδις είσθε; τόν δράστης αύστηρα δικάρολος, μάλις τόν είδες, χρειάς νά τόν άναγνωσθεί.

— Είμαι ένας διηρωτός, άπηγνησαν υπερήφανο αύτης τού πολιτικής τού διπλούς διπλούς σας διδότες περισσότερες διπλαίσιες διπλούς διπλούς σας μαζινόν...

Ποιδις ήταν ό κίνδυνος

Σέ κάποια μάχη, δι περίφημος για την άνδρεια του στρατάρχης την Μπρογκλί, διηρωθείν τά στρατεύματα του ενδιοκύμενος διπλά σ' έναν διώρυμα πού έβιβλετο συνεγάς διπλά τόν έχθρο. Βλέποντας τού κίνδυνο πού πού διέτρεφεν ή ζωή του, οι διξιοματικοί του προσάριθμος πού μάθει τρόπο νά τον πείσουν νά κατέβει διπλά τό θυμόμα. Ή γενναίος στρατάρχης δεν έννοούσε νά τούς άκουση.

— Νύμνι στρατάρχη, τού είπε τέλος δι ύπαστηστής του, συλλογήθηκε διπλά μεν στοιτιθήτε, στην διοίκηση του στρατού διπλούς διπλούς δικάρολος και νεά Ρούθ.

— Ο νεά Ρούθ ήταν διπλά ήλινθος από τούς άνωτερους διξιοματικούς του γαλλικού στρατού.

— Ο νεά Μπρογκλί τότε άντιληφθεί τόν κίνδυνο πού διέτρεφεν διπλά διπλά δικάρολος τον, διδότες διπλαίσιες περισσότερες τόν κίνδυνο...

ΕΞΥΠΝΕΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΨΗΛΑ!

Μετά τη Γαλλική Έπανάσταση, μιά μέρα στην Έθνουσινέλευση, δι λέμερεσιν Τισσώ, δι διοίκηση την άποκη της πρωκορατίας είλε σφάξεις την πρωκορατίας νεά Λαμπράκι και πειράσθετος τό κεφάλι της διπλά σ' ένα κοντάρι, τσακώθηκε με τόν συνάδελφο του Βιλλεμαίν.

— Μήν σηκωνετε πόσο ψηλά τό κεφάλι, κύριε, διταν άποτεινθετος σε μένα! τού φώναξε θυμωμένος, σε μιά στιγμή παραφοράς.

— Ε, κύριε! άπαντησε τότε άμεσως δι Βιλλεμαίν. «Έγω τού λαχιστού δέν σηκώνω παρά... τό διωκ μου κεφάλι!...

κατέκτησαν τάς Αθήνας και άπωθηκαν γρήγορα και στις μέσαρις. Σε δι χορο τον 1856 δι πειρασθείσας κυψίες φορούσαν τό πάπορά πού αυτά χρώματα, πού τάς δικανε χειρότερα και ή έπικρατούσα τόδια μόδα.

Τό κρανολίνο τέλος ήθει μιά αύτο στην Αθήνα την έποχη πού ή Αράλια, διωγμένη διπλά την Έπανάσταση, άποκουσθούσε τό Βασιλία σύντηγο της στην έξορια.

• Ο Παλαιός

ΕΝΟΙ ΠΙΟΙΗΤΑΙ

ΒΕΝΕΤΙΚΗ ΒΡΑΔΥΑ

(Ποίημα τον Μεγάλου Δουκός Κανονατ-
τίουν άδελφον της Βασιλίσσης "Ολγας")

Θυμάσαι; νύχτα ήταν ή γόνδολα δικαλούσε
κ' έμπορδος διπλά μαρμένα παλάτια διεργούσες
Τό φεγγαρός βλέπαται μαζύ τό άργυρο
και τόν κουπάνια δικούγματα τόν χύπο στό νερό
Θυμάσαι; πάς η Βενετιά σ' αυτή την σηγαλιά
καποτάντα στής θάλασσας γλυκού τόν άγκαλά;

Στον παναλούν τό γαλανό τά ήσυχα νερά,
τ' αστέρια βαθύρεψητονταν μ' απόκρυψη χρώμα
Αγκαλιασμένοι και οι διπλά περιούσαμε τρεχάτοι
τόν όπαρθησαν τόν Δύγηδων παλάτια.
Θυμάσαι πάς χαρούμενη γόνδολα διπλά
κ' ωντριο μαγευτικό φωνόταν ή Πιατάτα;

Ολα φωνόταν διπλό γεμάτο από χρώμα
της δισπέντες θάλασσας γυαλίζαν τά νερά
Μά έκανε γαλαζόφερον, σε μιά γυνά κρυμμένη,
γλυκό-χρυσά διστέναζε μαθρά λυπημένη
Αχ! ήδη ήσυχα, τ' άγρια διν φυσισμένη
κ' ο γονδολέρος μακριά, μονάχος τραγουδούσε...

Τό άνυμα έτραγούδα γλυκά τό γαλανό,
και τό διπλό που έτρεμοδόμησεν ψηλά στόν ούρανό
τόν άνυμα, τήν χαρά, τά βάσανα, τόν πόνο,
τόν δινούς που δρεχταί με τά λοιλούσια μόνο, τόν δρόση
τόν δρόση που τόν φωτά σκορπά στόν πόνο του
και τήν παρέθνα που ήταν αιώνια ματιά του...

Ο γονδολιέρος μακριά διστέναζε πικρά
και τ' άσμα του σε άνυμα μάς πήρε τρυφερά
είς της φωτής μας της φωτής έχωθηκε τά βάθη
τόν δινάχα φωτά στόν πόνο μας τά πάθη
Θυμάσαι;...νύχτα ήταν γόνδολα δικαλούσε
κ' η Βενετιά σάν άνυμα μαγευτικό έπερνοθες...

ΣΤΗ ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ ΜΟΥ

Τού Χάινε

Στον τραγουδιού μου μπάνω τά φεράρ
γλυκιά μελαχροινή μον θά σε φωτιά,
νά πάμε είς τού Γάγγη τά νερά,
στόν τόπο τόν καλύτερο πού ξερό.

Έκει πού τό φεγγόδι τ' άργυρο
φωτίζει πειδάδα άνθισμένη
τό άνθος του λατού τό δροσερό
τήν δάδελφη του τήν μακρούλα περιμένει.

Έκει πού τό στερφάκια για φιλιά
άκτινες στά τρανταύφιλα σκορπούνε
και στής νυκτός άκοντες τή σηγαλιά
τά μονάλια πού γλυκά μαρφομάλινε.

Τό ζαρκαδάμα άφυγκράζεται δικιά,
ή τρέπεται στά χορτάρια χωρίς έννοια
κ' άκοντες μακριά διπού κυλά
δι Γάγγη τό νερά του τ' άσημένια.

Έκει διπού άπλωνται κουμραδίες
Ισονά πάχη, και οι διπλά έπιπλοθύμημα
και μ' άνυμα, μ' άγριαη μ' ένωδιές
ζητή άγγελική θά νά περνούσει.

Μετάφρ. Θεοδώρου Βελλιανίτη

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΕΠΙΚΟΥΡΕΙΟΥ

Τού Βερανζέρου

Σύ δρωτα στής γής τό περιβόλι
Σπέρνεις, φυτεύεις και ζωή μοιράζεις
Μά χίλιοι νά με πάρουν διαβόλο
Άνοιξας τού κακού δέν κοπιάζεις!

Τί βγαίνω και δι στέρνεις, σάν θεριζείς
Ο Χάρος δι πάχοταγο διοπλάνει,
Κι' δι χλωρό κλωνάρι σε στολήζει
Μέ μαζή αύτος μπορεί νά τό ξεράνια;

Έφοτα ξύπνα! δις μας τή φωτά σου!
Ο Χάρος δι συμφορά διοκράπει
Τόση σκορπάς ζωή με τη ματιά σου!
Και ή ζωή τον θάνατο χτυπάει!

Σύ έρωτα, τόν Χάρο, σάν θελήσεις
Μά την ψυχή μου σκλήριψε σου τον παίρνεις,
Σόντι μονάχα μιά νά ξυπήσης
Κι' διο αύτος θερίζει σύ νά σπέρνης!

Μετάφρ. Κλ. Τριενιάφυλλος (Ρεματαγάς)